

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΝΟΥΒΕΛΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

(Περίληψη προηγούμενου)

Ο νεαρός φοιτητής της νομικής Απόστολος Λαδάς, όταν παίρνει τις πληροφορίες που του χρειαζόταν και μάλιστα και ίδιο από τον Μανώλη αποχαιρετά τον ίδιο και την αδελφή του Χριστίνα βρίσκοντας δικαιολογία ότι έχει μάθημα στο πανεπιστήμιο. Ο Απόστολος Λαδάς φλεγόταν από την ανάγκη να μεταβεί στο δικηγορικό γραφείο να τους πει για την ανακάλυψή του προσώπου που πιστεύει ότι είναι ο Μανώλης, αναμένοντας φυσικά την αμοιβή όπως αρχικά δόθηκε η υπόσχεση.

Μετά από ταλαιπωρία μιας ώρας με το σαραβαλισμένο του ποδήλατο φτάνει τελικά στον προορισμό του, όπου χυμά σαν σίφουνάς στο γραφείο του διευθυντή ανοίγει την πόρτα και του αναφέρει για την ανακάλυψή του, χωρίς να προσέξει ότι στο γραφείο βρισκόταν ένας νεαρός καλοντυμένος κύριος που δεν ήταν άλλος από τον Αλέξανδρο, που μόλις είχε επιστρέψει από τον Λονδίνο, και ετοιμαζόταν επισκεφθεί το νησί που βρισκόταν η

αγαπημένη του Φιλιά.

Ο Αλέξανδρος όταν είδε την ταραχή και την ντροπή που ένιωσε μόλις τον είδε ο νεαρός επισκέπτης, κάνει κάποιο νόημα στον δικηγόρο και βγαίνει από το γραφείο προφασιζόμενος κάποια επείγουσα δουλειά.

Όταν επιστρέφει ύστερα από λίγη ώρα, βλέπει τον νεαρό να στέκει στο διάδρομο, προφανώς ότι έχει τελειώσει με τον δικηγόρο. Ο Αλέξανδρος μπαίνει στο γραφείο του δικηγόρου, και εκεί πληροφορείται για την είδηση. Αποφασίζουν να πάρουν τον φοιτητή μαζί τους να τους δείξει τον δρόμο και το σπίτι που μένει το άτομο για το οποίο όπως υποστηρίζει ο νεαρός είναι ο Μανώλης.

Μπαίνουν στο αυτοκίνητο του δικηγόρου και ο Απόστολος Λαδάς κάθεται στο μπροστινό κάθισμα για να δείξει στον οδηγό τον δρόμο.

Ας δούμε την συνέχεια της ιστορίας

Καθώς το αυτοκίνητο προχωρούσε ο δικηγόρος ρώτησε τον φοιτητή:

- Νεαρέ μου δεν μας είπες το επίθετο του κυρίου Μανώλη ή μήπως δεν στο είπες;

- Όχι με συγχωρείται παράληψη δική μου. Ονομάζεται Μανώλης Στεφάνου.

Ο δικηγόρος έγραψε το επίθετο στο μπλοκάκι του, που πάντα κρατούσε μαζί του.

Μετά από αρκετή ταλαιπωρία, αφού και ίδιος ο Απόστολος Λαδάς δεν θυμόταν ακριβώς το σπίτι, φτάσανε στο στενό δρομάκι που μόλις και χωρούσε το αυτοκίνητο.

Κατέβηκαν και οι τρεις από το αυτοκίνητο και άρχισαν να βαδίζουν αργά, με τον Απόστολο Λαδά να προχωρά δύο μέτρα μπροστά που προσπαθούσε να ξαναθυμηθεί το σπίτι.

Ο δικηγόρος σε κάποιο σημείο διάβασε την ονομασία της οδού και την σημείωσε με μεγάλα γράμματα στο μπλοκάκι του.

Ξαφνικά ο νεαρός φοιτητής σταμάτησε και τους έδειξε με το χέρι του την παλιά δίφυλλη πράσινη πόρτα.

Ο δικηγόρος έβγαλε ξανά το μπλοκάκι του και πρόσθεσε στο όνομα της οδού τον αριθμό «32». Στο μπλοκάκι ήταν γραμμένο: «οδός Αρτέμιδος αριθμός:32». Σε άλλο σημείο ο δικηγόρος είχε γράψει: Μανώλης Στεφάνου.

Είχε όσα στοιχεία χρειαζόταν για μια πρώτη έρευνα. Σύντομα με την βοήθεια των αστυνομικών με τους οποίους συνεργαζόταν, θα έριχνε φως στο άγνωστο ακόμη για αυτούς άτομο και κατά πόσον ήταν το πρόσωπο το οποίο ο Αλέξανδρος αναζητούσε.

Η πρώτη φάση έληξε. Όχι όμως για τον Απόστολο Λαδά που επιστρέφοντας στο γραφείο, είδε το σαραβαλισμένο ποδήλατό του να λείπει.

- Κύριοι είπα και η έκφρασή του ήταν γεμάτη από αγωνία και φόβο. Μου έκλεψαν το ποδήλατό μου. Τι να κάνω τώρα. Ποιος άραγε μου έκλεψε

το ποδήλατο; Πως θα κινούμαι τώρα. Βοηθήστε με να το βρω.

Ο Αλέξανδρος πολύ ψύχραιμος ρώτησε:

- Μήπως κάποιος από το γραφείο το έβαλε μέσα, και κάνοντας ένα βήμα προς την είσοδο που οδηγούσε στην αίθουσα αναμονής του είπα:

Μήπως είναι αυτό;

Ο Απόστολος Λαδάς σχεδόν όρμησε μέσα. Αντίκρουσε ένα λαμπερό ολοκαίνουργιο γκριζο ποδήλατο. Το πρόσωπό του πήρε μια θλιμμένη έκφραση.

- Όχι κύριε, είπε λυπημένα. Δεν είναι δικό μου αυτό το ποδήλατο. Αυτό είναι ολοκαίνουργιο. Ανήκει σε κάποιον άλλον. Το δικό μου ήταν παλιό, πολύ παλιό.

- Και όμως αυτό είναι το ποδήλατό σου.

- Κύριε μη παίζεται με τον πόνο μου είπε ο νεαρός φοιτητής προς τον Αλέξανδρο. Σας είπα ότι το δικό μου ποδήλατο, ήταν παλιό, πολύ παλιό, σχεδόν με το ζόρι προχωρούσε.

Ο Αλέξανδρος πήγε κοντά του. Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του φοιτητή λέγοντας:

- Αγαπυτέ μου Απόστολε. Από τώρα και στο εξής

αυτό είναι το ποδήλατό σου. Το παλιό ξέχασέ το. Το δώσαμε για παλιοσίδερα.

Ο Απόστολος Λαδάς κοίταξε τον Αλέξανδρο γομάτος έκπληξη σαν να μη το πίστευε. Έκανε μερικά βήματα πλησιάζοντας αργά-αργά το ολοκαίνουργιο γκριζο ποδήλατο. Χάιδεψε απαλά την σέλα, το τιμόνι, έβαλε το χέρι του πάνω στα λάστιχα να δει αν ήταν φουσκωμένα.

Γύρισε και κοίταξε σαν μικρό παιδί τον Αλέξανδρο και ρώτησε δειλά:

- Αλήθεια λέτε κύριε. Αυτό είναι δικό μου. Αυτό το υπέροχο ποδήλατο είναι δικό μου;

- Ναι απάντησε με ένα χαμόγελο ο Αλέξανδρος.

Ο Απόστολος Λαδάς κοίταξε μια τον Αλέξανδρο μια το ποδήλατο και με μια αυθόρμητη κίνηση άρχισε να χορεύει γύρω από το ποδήλατο το ζεϊμπέκικο «Θα γίνω άνεμος» τραγουδώντας:

«Θα γίνω άνεμος

ν αρθώ, μέσα

στην αγκαλιά σου...»

Όλοι οι υπάλληλοι του γραφείου στάθηκαν όρθιοι και χτυπούσαν παλαμάκια χαμογελώντας.

Ήταν μια αυθόρμητη κίνηση που συγκίνησε όλο το προσωπικό του γραφείου.

Ο Απόστολος Λαδάς μετά την χορευτική του επίδειξη, πήρε αργά το ποδήλατο και με ένα πλατύ χαμόγελο άρχισε να χαιρετά με χειραψία ένα-ένα στο γραφείο. Το τράβηξε μέχρι τον δρόμο και με γρήγορες κινήσεις χάθηκε. Άγνωστο για πού πήγαινε εκείνη την ώρα.

Ο Αλέξανδρος χαίρεται και αυτός τον δικηγόρο και το προσωπικό λέγοντας:

- Εύχομαι να είναι το πραγματικό πρόσωπο, που ανακάλυψε ο νεαρός. Εγώ πρέπει να βιαστώ να προλάβω το πλοίο της γραμμής για το νησί. Για μέρες τώρα δεν έχουν νέα οι δικοί μου και θα ανησυχούν.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Εφημερίδα
Ο ΚΟΣΜΟΣ
Τώρα και στο facebook

